

som jeg kunde ønske strøgne, og som jeg i Fællesudvalget vil være med til at agitere for at faa strøgen. Saaledes som Stillingen er nu, finder jeg mig imidlertid ikke foranlediget til at stemme for noget af Ændringsforslagene, men vil se Tiden an og vil altsaa ved Afstemningen over disse Ændringsforslag undlade at afgive Stemme.

Finansministeren (N. Neergaard): Den Maade, hvorpaa Forhandlingen om denne Sag er fremskyndet, viser tydeligt, at det er den højtærede Formands og det ærede Udvalgs Hensigt, at vi saa hurtigt som muligt skulle naa til Fællesudvalg, og den Hensigt billiger jeg i enhver Henseende. Paa Sagens nærværende Stadium, tror jeg, gavne vi bedst Udsigterne til en Overenskomst om disse vigtige Lovforslag ved saa hurtigt som muligt at komme til det Stadium af Forhandlingen, der, saaledes som Forholdene ligge, maa blive det afgørende. Allerede som Følge heraf vil jeg ikke komme nærmere ind paa Enkeltighederne i de stillede Ændringsforslag, men der er en anden Omstændighed, som i saa Henseende er endnu mere bestemmende for mig. Der er nemlig stillet et Ændringsforslag under Nr. 1 af et Flertal i Udvalget, et Flertal, som, antager jeg, ogsaa repræsenterer Flertallet her i denne Sal. Dette Ændringsforslag, der gaar ud paa at nægte en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskattens Sats, maa — hvis det vedtages — af Regeringen betragtes som ensbetydende med en Forkastelse ikke alene af Lovforslaget om Formue- og Indkomstskatten, men ogsaa af de øvrige af Regeringen fremsatte Lovforslag. At Regeringen maa se saaledes paa Sagen, kan ikke være nogen Overraskelse for Flertallets Medlemmer, thi det er Gang paa Gang sagt af Regeringen, at disse Lovforslag maa betragtes som en Enhed, saaledes at vi ikke kunne tænke os at gennemføre en betydelig Forhøjelse af den indirekte Beskatning som foreslaaet uden i Forbindelse med en passende Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Det Standpunkt er fuldt ud billigt af Regeringens Parti her i denne Sal, det er fuldt ud billigt af Folketinget, der tilmed har givet det et ganske bestemt Udtryk derved, at Folketinget i Forslagene har indsat en Række Sammenkoblingsparagrafer, hvorved det bestemmes, at de indirekte Skattelove kun maa træde i Kraft sammen med Loven om Formue- og Indkomstskat. Jeg har da vanskeligt ved at tro,

at Forslaget i den Form, hvori det vil komme ved de foreslaaede Flertalsændringer, af det højtærede Flertal er ment som det egentlige Forhandlingsgrundlag, og jeg bestyrkes i denne Antagelse ved nogle Bemærkninger fra det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey), som jo udgør en Del af dette Udvalgsflertal. Det ærede Medlem har meget utvetydigt sagt, at heller ikke han tror, at dette første og afgørende Forslag vil kunne gennemføres. Med andre Ord: Lovene ville ikke kunne komme igennem, hvis dette Forslag fastholdes. Deri har det ærede Medlem jo fuldstændig Ret. Jeg betragter da Forholdet saaledes, at man selvfølgelig ikke har ment, at Forslaget paa dette Grundlag vilde kunne accepteres af Regeringen eller det andet Ting, men at man har valgt den Taktik at begynde Forhandlingen med Regeringen og det andet Ting ved at stille sig paa, hvad jeg vilde kalde, et ret ekstremt Standpunkt ved Forhandlingernes Begyndelse. Det er en Taktik som enhver anden, en Taktik, der ofte vælges, naar to Parter, der se forskelligt paa en Sag, skulle træde i Forhandling; men det behøver ikke altid at betyde, at den Part, der vælger denne Taktik, absolut er uvillig til en Forhandling og ikke paa Forhandlingens senere Stadier vil være villig til at gøre de fornødne Ofre for at komme til Enighed. Jeg ser altsaa ikke i dette noget i og for sig afgørende, men jeg kan ikke nægte, hvis det maa være mig tilladt at sige det, at jeg betragter ikke denne Taktik som særlig heldig og formaalstjenlig. Jeg ved, at det er Flertallets Ønske — jeg ved det af deres gentagne Udtalelser — at bistaa Regeringen med at fremskaffe Balance i vor Statshusholdning og derfor ogsaa er dets Ønske at bistaa Regeringen med Gennemførelsen af de dertil fornødne Indtægtslove. Men jeg nærer, som sagt, nogen Tvivl om, at denne Taktik er heldigt valgt, saa meget mere som man ikke kan betragte det som et Modtræk mod en fra Folketingets Side valgt Taktik. Det, Folketinget har valgt, er nemlig en ganske anden og stik modsat Taktik, nemlig at afvise de yderliggaaende Forslag, som der ere fremkomne til en Løsning af Sagen. Ligesom Flertallet her har ment, at Skattespørgsmaalet, saaledes som det i Øjeblikket foreligger for os, kunde løses paa den Maade, at man kun vedtog Forbrugsskatter og ganske undlod at vedtage en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, saaledes have jo to Partier i det andet Ting, nemlig Socialdemokraterne og det